

IOAN F. POP s-a născut în 4 ianuarie 1959, în Valcău de Sus, Județul Sălaj. Școala primară în satul Fizeș, comuna Sîg, același județ. Liceul de Filologie-Istorie din Oradea. Este licențiat în Teologie-Istorie, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca. Master în cadrul aceleiași universități. Doctor în filozofie al universității clujene. Stagii de cercetare la Roma și Paris. A lucrat la întreprinderea *Metalica*, a fost redactor la *Gazeta de Vest*, redactor (fondator) la *Noua Gazetă de Vest*, referent cultural la *Cercul Militar*. Actualmente este muzeograf la Muzeul Memorial „Iosif Vulcan”, fiind, pentru o vreme, și cadru universitar la Universitatea din Oradea. Cărți publicate: *Pedale de hîrtie*, (poeme), Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1994; *PoemeșinimiC*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1996; *Poeme de sedus realitateA*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000 (carte sponsorizată de Ministerul Culturii); *Sfîntul Augustin – morfologia unei paradigme*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2009 (teza de doctorat în filosofie); *Jurnal aproape închipuit*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2009 (jurnal scris la Roma și Paris); *Poemele poemului nescris*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2010 (Premiul special al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Arad); *Tăceri de la margine*, Ed. Galaxia Gutenberg, Târgu Lăpuș, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011 (studii și eseuri); *Poemele absenței*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; *Poemele poemului nescris*, Ed. Caiete Silvane, Zalău, 2013 (integrala poetică); *Marginalii la o absență*, Ed. Galaxia Gutenberg, Târgu Lăpuș, 2014 (cogitațiuni, eseuri – Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Arad). Este prezent cu poeme, texte literare, studii și eseuri în cele mai importante reviste din țară, precum și în reviste străine. Figurează în mai multe antologii de poezie. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Ioan F. Pop

poeme abandonate în cuvinte

Cluj-Napoca, 2018

Cuprins

Cuvînt înainte..... 5

culcat pe spate, ca într-o veche iluzie	7
întins pe pămîntul adormit	8
mîna s-a săturat să mai fie salahor la himere	9
umblă încet pe străzile norilor stacojii	10
cineva pășea cu urmele noastre pe ziduri	11
cad toamne în priviri tot mai veștejite	12
urmele unor șoapte pe claviatura nopții	13
zbaterea acelor priviri de pe urmă	14
cu mîini tot mai străine	15
cearcăne și riduri întinse de-a lungul și de-a latul	16
nu ne-am mai vorbit de vreo două vieți neîncheiate	17
viața exilată în cuvinte	18
amurgul tipărit în umbre nepurtate	19
privirea se scurge ca o lavă subțire peste lucruri	20
să ținem o moarte de rezervă	21
o rază pierdută	22
norii ne așteptau cu lințoliile lor zdrențuite	23
se făcea că din cer au început să cadă frunze mari	24
ca o adiere care nu are unde să pună piciorul	25
cineva trecea și lăsa dimineața în dreptul fiecărei ferestre	26
murmurul tăcerii	27
cum agățam seara primele stele pe crengi	28
ca un copac care vrea să se năruiască	29

văd, tot văd o mînă scriind singură pe pereți	30
așteptî moartea cu ziua	31
o umbră tot presăra amurgul înapoia noastră	32
toate hăurile acelea vuiau din propriile așteptări	33
pagina de humă pe care nimeni nu o mai poate închide	34
vin, tot vin cu toate neajungerile de care sînt în stare	35
norii se ridicau ca niște pleoape obose	36
băteam la pas toate locurile bătătorite ale aducerii aminte	37
cum ne încerca bezna cu degetul ei de antracit.	38
ochiul acela gol care mă aștepta	39
toate vin prea firziu	40
din tot ceea ce părea că se întîmplă	41
mai sînt niște ziduri de ceață în care putem bate stinger	42
toate acele poteci care nu duc nicăieri	43
îmbrăcam nopțile ca pe niște haine ponosite	44
să privești cum pietrele și oamenii cresc din gesturi indifferente	45
așteptam înaltul să-și verse rugina	46
mi-am chemat îngerul la căpății	47
liniștea se așterne peste lucruri ca o ceață învechită	48
eu mi-am trăi aproape tot viitorul la timpul trecut.	49
cîteva linii trasate în pulberea clipei	50
ecoul silabisit în golul așteptării	51
odată și odată voi mai bate la pas cărările rămase în paragină	52
un clopot bate o oră ce stă înțepenită în turn	53
stăteam îndelung cu lumînarea aprinsă	54
între acele ziduri de pergament	55
singurătatea deșirată în tăceri corozive	56
ne îmbrăcam în arbori de vapor	57
din gura ta curgeau toate vietățile somnului	58
dincolo de noi nu mai era nimeni	59
îngă zidul acela crescut din lacrimile zorilor	60
nopțile trăgeau după ele alte zile	61
poate că ar trebui să opresc aceste rînduri deșarte	62
ținuturi care bat în zarea altor rătăcirii curtenitoare	63
de pe umerii de ghips zburau fluturii nopții	64
poemul trece lucrurile pe celălalt mal	65

de aici se vede pînă la capătul singurătății.....	66
nu am cum să adorm cu înserarea la căpătîi	67
nici pietrele nu mai puteau ține pasul	68
toate spumegau ca o golgotă a abisului	69
din acele peregrinări s-au ridicat alte trupuri nelocuite	70
poemul de dincolo de cuvinte	71
ca într-o veche fotografie, cu siluetele ruginite	72
degete somnoroase orbecăiau prin măruntaiele ceții	73
noi călătoream prin mari trupuri de întuneric	74
se lasă iarăși seara ca o cataractă peste mai vechile nedumeriri	75
încet, viața se tot scurtează la mîini	76
eu nu am fost niciodată nicăieri	77

mai la îndemînă, cea mai acaparantă formă de abandon, nu poate rezista în fața acestei irepresibile transfigurări. Sînt momente în care îmi doresc să nu mai scriu poezie, pentru a mă putea elibera total de resturile ei inumane, de această suavă devorare a sinelui, de pendularea inefabilă între climax și agonie.

Prins în imperativul acestui joc *texistențial*, niciodată nu știu cînd începe ficțiunea și cînd se termină realitatea cuvintelor, cînd straniețea unei clipe poate fi captată într-o indeniabilă trăire poetică.

Ioan F. Pop,
Oradea, 4 ianuarie 2018

culcat pe spate, ca într-o veche iluzie,
așteptam mîngîierile ierbii,
șoaptele vîntului,
geometriile razelor de lumină.
norii se alungau unul pe altul, într-o perindare fără sfîrșit.
penumbrele altui timp curgeau printre genele ușor întredeschise,
printre degetele crescute pe tot corpul.
totul părea un joc în care regulile nu s-au dat încă.
pămîntul atîrna de o singură privire împăienjenită.
cu un simplu surîs puteam anexa și cerul.
cu un simplu gest puteam arunca totul în hăul unui alt început.

întins pe pământul adormit,
cu cerul prăbușit peste mine,
ca o pagină în care murmurul freatic nu a sosit,
nici atingerile razelor vineții.
dar totul era doar o uitare de sine, o revărsare de neguri.
surghiunul e ultima cochilie în care mai scurmă
ghearele de vapori ale bătrînelor închipuiri.
pîna dau iarăși și iarăși de alte întunecimi răvășite.
sfîrșesc din nou cu începutul.
îngîna tot ceea ce nu era încă de spus, de ținut minte.
uită văzduhul în care toate se surpă.

mîna s-a săturat să mai fie salahor la himere.
și-a făcut cruci după cruci, cu mișcări descompuse.
mîna care așteaptă în mlaștinile privirii,
în albeața ce ne învăluie ca într-o placentă lugubră.
mîna somnambulă, crescută ca o larvă printre alte cuvinte.
mîna care îmi scrie de dincolo, cu liniile altor răvașe nedeslușite,
neduse niciodată pîna la capăt.
acolo unde două priviri se întîlnesc la căpătîiul unei clipe.
acolo unde așteaptă o altă mîna întinsă către cel care am fost...

umblă încet pe străzile norilor stacojii.

așteaptă înfrigurat acolo unde nu vine nimeni.
privește toate acele umbre care nu te-au ajuns din urmă.
îngîină trecerile ce o să te ademenească timid
cu încă o seducătoare absență.
așteaptă ziua, să te ascundă în tranșeele altei copilării.
așteaptă pe cineva să te întoarcă iarăși în cel ce nu e de găsit.
încearcă pulsul altor ademeniri ce te vor uita încet pe de rost.
încearcă să privești totul prin ochiul sălbăticit,
care vede acolo unde nu e nimic de văzut.

cineva pășea cu urmele noastre pe ziduri,
prin adumbririle acelea scorjite, cu tresăriri de meduză.
în urma noastră creșteau întâmplări tot mai stranii.
abia dacă mai puteam ține respirația în frîu.
abia dacă mai puteam invoca vreun diluviu,
devoratoarele melancolii, restul plutirilor lăsate în derivă.
trupul zilei ne strînge la piept ca pe un fiu rătăcit.
abia mai puteam planta un suspin în agonia amiezii,
la marginea freaticelor încleștări.
acolo unde toate se varsă în sîngele nostru pustiu.